

Underbilag

Arbejdsministerens kommentarer

Arbejdsmarkedsudvalget har anmodet om arbejdsministerens kommentarer til Dansk Arbejdsgiverforenings skrivelse af 27. februar 1979 om forslaget til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v. (L. 150).

I skrivelsens indledning giver Dansk Arbejdsgiverforening udtryk for, at der er behov for en dybtgående reform af arbejdsløshedsforsikringen og for, at det derfor bør overvejes at udsætte behandlingen af lovforslaget til der kan tages samlet stilling til den nødvendige reform.

Jeg er ikke uenig med Arbejdsgiverforeningen i, at der kan blive behov for yderligere ændringer af arbejdsløshedsloven. Dette har jeg da også givet udtryk for i min fremsættelsestale, hvori jeg har fremhævet, at der kan blive tale om at tage yderligere skridt, hvis de ændringer, vi nu behandler, ikke medfører det tilsigtede resultat.

Jeg er derimod ikke enig i, at alle ændringer bør ske samtidig. På det meget komplicerede område, som vi her beskæftiger os med, tror jeg, det vil være meget gavnligt at se resultatet af de første ændringer, før de næste gennemføres. Det er jo i vidt omfang sådan, at effektiviteten af de forskellige foranstaltninger afhænger af reaktionerne på arbejdsmarkedet og derfor ikke kan beregnes nøje på forhånd.

Jeg mener i øvrigt, at et for ambitiøst mål med hensyn til en samlet reform kan indebære en fare for forhaling af ændringer, der kunne have været iværksat straks, og måske i sidste ende medføre færre ændringer end en mere gradvis fremgangsmåde.

Dansk Arbejdsgiverforening giver derefter udtryk for, at den automatiske regulering af den maksimale dagpengesats bør ophøre, idet det er Arbejdsgiverforeningens indtryk, at det er vanskeligt at styre lønudviklingen, når de høje maksimale dagpengesatser reguleres. Det anføres endvidere, at man i en periode med løndæmpning får kraftigere udvikling i dagpengesatsen end i indtjeningen hos

de beskæftigede. Dansk Arbejdsgiverforening mener endvidere, at et medlems dagpengesats bør nedsættes efter en vis ledighedsperiode for at give medlemmet incitament til at overtage et jobtilbud på almindelige overenskomstsmæssige vilkår.

Til den sidstnævnte betragtning skal jeg bemærke, at de ledige jo er forpligtede til at overtage arbejde på almindelige overenskomstsmæssige vilkår. I de tilfælde, hvor der samtidig er ledighed og ledige stillinger inden for et område, er der formentlig tale om et samspil af en række forskellige faktorer, og jeg mener, at en nedsættelse af dagpengene er en alt for ensidig måde at angribe dette problem på. Hvad angår reguleringen af maksimumsatsen er det min opfattelse, at det er rimeligt, at pris- og lønudviklingen i samfundet også smitter af på den erstatning for manglende arbejde, som udbetales til de ledige, og jeg er ikke enig med Arbejdsgiverforeningen i den vægt, som tillægges dette spørgsmål i forhold til betalingsbalanceudviklingen og beskæftigelsen.

For så vidt angår de supplerende dagpenge er jeg enig i, at yderligere skridt kan blive nødvendige. Hvilke ændringer der i givet fald kan blive tale om, herunder om der bør indføres en form for tidsbegrænsning, må fremgå af erfaringerne fra de ændringer, som nu sker, og af de videre overvejelser. Jeg må imidlertid på forhånd stille mig meget tvivlende over for tanken om en overgrænse for, hvor stor arbejdsindtægten kan være samtidig med, at der udbetales dagpenge. Det er et bærende princip i arbejdsløshedsloven, at der – inden for visse grænser – gives erstatning for manglende arbejde på grundlag af den tid, medlemmet mangler i at have almindelig fuld beskæftigelse. Det er således i overensstemmelse med tankegangen i loven og ikke udtryk for utilsigtet anvendelse af dagpengene, at der udbetales supplerende dagpenge også i tilfælde, hvor medlemmet samtidig har en større arbejdsindtægt.

SVEND AUKEN

/ H. Winther